

van 18 juni 1765 de commandeur en de opperequipagemeester opnieuw opgedragen [fol. 1649] dat de ploegen die het langst in dienst zijn, het eerst terugkeren. Met hulp van de scheepsboekhouders moet bovendien jaarlijks per eind juli te Batavia en elders een lijst van moslim-zeelieden opgemaakt worden, zodat de Hoge Regering er voor kan zorgen dat zij die het langst hebben gediend, met de eerste schepen in augustus teruggaan. Dit is de laatste jaren ook al gebeurd, waarbij een afschift van zo'n naamrol naar Surat werd gezonden, zodat het bestuur weet wie nog in leven zijn. De familieleden van de ploegen moslim-zeelieden die in 1750 met de Westkapelle en in 1758 met de Rebecca Jacoba zijn meegegaan, klaagden voortdurend dat ze allen dood waren. Op hun krachtige aandrang is het goedgekeurd dat de helft van hun credit in de boeken, in totaal f12.078, is uitbetaald. De belastingen en vergoedingen [fol. 1650] betroffen vooral die voor de logie en werf in 1762. Daarover is in de generale missive van 20 oktober 1765 al zoveel gezegd dat slechts valt te melden dat, in navolging van onderkoopman Willem Blauwkamer, opperkoopman David Kelby in een rekest met bijlagen kwijschelding van een vergoeding van f 68.420 en, zoals vermeld in de generale missive van 8 mei 1765, van een borgtocht voor een tekort in de kleine kas van f 12.055 heeft gevraagd. Na zorgvuldige bestudering van dit verzoekschrift moest de Hoge Regering wel concluderen dat het geen grond had. Het eerste bedrag was besteed aan het maken van een venster in zijn woonhuis dat op het erf van de dessey uitzag, en het tekort was ontstaan, doordat Kelby niet had gelet op het slordige beheer door de vroegere kassier van de kleine kas, Jan Oudenhoorn, ten tijde van directeur Jan Drabbe. [fol. 1651] Evenwel was later uit diverse verklaringen, zelfs van Engelsen, waaronder van het vroegere Engelse opperhoofd te Surat William Andrew Price, gebleken dat het maken van een venster geen voorwendsel is, maar dat het voorzichtig is geschied en dat er wel degelijk zorg aan de kleine kas is besteed. Daarom besloot de Hoge Regering Kelby, zoals reeds met Blauwkamer geschiedde, gunstig bij Heren XVII voor te dragen. Mocht er al schuld zijn, dan was die toevallig. Uit de verantwoording blijkt dat ze niet zo'n zware straf verdienen. Nu al een deel van deze zaak aan Heren XVII is voorgelegd, wordt een verder besluit afgewacht. [fol. 1652] Mocht er kwijschelding verleend worden, dan moet het geld wel ten laste van de Compagnie komen, omdat er nu van het in 1762 afgeperste geld geen verhaal meer mogelijk is. Wat betreft de kleine kas valt er vooralsnog niets te halen bij de oud-directeur Jan Drabbe of de onderkoopman Jan Oudenhoorn. Net zoals men wat betreft genoemde twee posten van gedachte is veranderd, moet men ook terugkomen op de schadevergoeding aan de Compagnie voor de insolvent overleden makelaar te Ahmadabad Gerdendas Doosse van f 5850, zoals vermeld in de generale missive van 20 oktober 1765. In de vergadering van 25 oktober bleek dat de vroegere tweede facteur daar, Hermanus de Wind, die voor een derde was belast, gemachtigd was om voor twee à drie maanden krediet te geven. Zonder dat was er niets te krijgen. De Wind had er alles aan gedaan [fol. 1653] om de vordering binnen te krijgen, maar de omstandigheden van die makelaar en van de handel verhinderden dat. Er is besloten hem van de vergoeding te ontslaan, alsmede de overleden eerste facteur P.A. de Bellon van de overige twee derde. Weliswaar treft hem meer schuld dan De Wind, omdat hij naderhand langer te Ahmedabad verbleef niet volledig zijn best had gedaan deze vordering te innen. Maar er was weinig uit de nalatenschap van Gerdendas Doosse te halen en ze diende om zijn schuld aan de directie te vereffenen, wat voor f 5648 is geschied. Bovendien is de vroegere pakhuismeester en nu hoofdadministrateur te Surat Bosman ontheven van vergoeding van f 936, die hem in 1762 was opgelegd voor te grote afschrijving op specerijen. Er is aangetoond dat er geen sprake van fraude is geweest. Men handhaaft evenwel de vergoeding, opgelegd aan het vorige bestuur in de brief van 11 november 1763, voor te lang op het hoofdkantoor aangehouden manufacturen, waarop bij verkoop [fol. 1654] een verlies van f 2104 was geleden, het laatste uitgaande van de vastgestelde 50 % winst. Het argument dat het geschenken betrof gaat niet op, omdat deze evenmin als handelswaar aan bederf of vermindering blootgesteld mogen worden. Ook houdt men vast aan het besluit genoemd in de generale missive van eind december 1764 over het verlies op de patholen, na aftrek van de